

Delegace ze Svítání poznávala německé pracovní dílny i školy

České účastníky zaujalo také úzké propojení neziskového sektoru s podnikatelskou sférou

Pardubice/Ludwigshafen – I my chceme pracovat...! Takový je název projektu pardubické Základní a Praktické školy Svítání, jehož hlavním cílem je napomoci zaměstnávání osob s mentálním a kombinovaným postižením.

Jeho součástí byla i návštěva zařízení, která s těmito osobami pracují v okolí německého Ludwigshafenu.

Desetiletá pardubická delegace složená ze zástupců neziskového sektoru, médií a krajské hospodářské komory zavítala do různých pracovních dílen a škol, kde měla možnost se na vlastní oči přesvědčit, jak tato zařízení fungují. České účastníky projektu zaujalo mimo jiné i úzké propojení neziskového sektoru s podnikatelskou sférou,

kteří v německé zemi žijí, jen tak častým jevem. (td)
Více fotografií můžete najít také na internetové adrese www.pardubicky.denik.cz/ludwigshafen

ŠEF ŠKOLY MAURICIUS v Zweibrückenu Klaus Weber v diskuzi s českou delegací. Foto: Deník/Tomáš Dvořák

JAK TO VIDÍ TOMÁŠ DVOŘÁK

Připravení hostitelé a zvědaví Východočeši

Existuje spousta projektů, jejichž cílem je „výměna zkušeností“ mezi jednotlivými organizacemi působícími v různých zemích. Někdy je to cesta, která má jako hlavní úkol spíše poznat danou oblast, zemi a kulturu, navázat nová přátelství či posílit ta stávající, než aby měla samotná návštěva ještě nějakou další výraznější přidanou hodnotu. Projekt pardubické Základní školy a Praktické školy Svítání však měl ambice mnohem vyšší, o čemž svědčil už jeho název „I my chceme pracovat...!“. A že to účastníci tohoto projektu myslí smrtelně vážně, o tom nemohlo být pochyb už od první minuty jejich pobytu v Německu. Diskuze, návštěvy jednotlivých zařízení a semináře byly tak informačně výživné, že pořádně nebyl čas ani na prohlídku měst a okolí. A to nejen díky neobyčejné zvědavosti pardubické delegace, ale také skvělé přípravě německých partnerů. Když ředitel německé spolupracující organizace viděl, že návštěva z východních Čech chce vědět opravdu snad úplně vše a možná ještě víc, pochopil, že nebude stačit, když odpoví na celou řadu otázek, které mu čeští zástupci projektu už předem poslali. Jakmile první den poznal, že delegace dál dychtí po dalších informacích, přinesl si druhý den pěkně tlustou složku s názvem „Češi“. Pan ředitel asi musel zažít minimálně jednu bezesnou noc... A protože informace šířil dál, byli všichni, s kterými se pardubická delegace měla možnost setkat, opravdu skvěle a důkladně připraveni. Byla to zkrátka po všech stránkách pečlivě nachystaná cesta, z které by mohlo vzejít skutečně něco užitečného. A o to by v takových projektech přece mělo jít především...

Zajímavost

Díky práci v supermarketu mají nové zuby, manželku, dům i výrazně vyšší sebevědomí

Ludwigshafen – Práce v supermarketu CAP (viz ilustrační foto), jenž zaměstnává postižené osoby, mu změnila život. „V obchodě na pokladně pracuje i jeden muž, který neumí číst ani počítat, ale je schopen si krátkodobě zapamatovat několik čísel. Je takřka neuvěřitelné, že nikdy neměl žádné manko. Obrovsky mu tady narostlo sebevědomí. Našel si zde manželku, s níž si koupili i dům,“ konstatoval Klaus Motsch z dílen Primi-nius, pod které supermarket spadá a kde nyní pracuje osm zaměstnanců a stejný počet osob s postižením. „Když jsme začali, měli jsme tu personál s nepříliš kvalitními zuby. Kdyby se naši pracovníci usmáli, asi by zákazníci spíše odradili. Proto jsme se rozhodli, že jim pomůžeme i tímto způsobem,“ přidal perličku z dění v německém supermarketu Klaus Motsch. (td)

Na střet různých světů naráží též na statku

Altleiningen – „Kdysi se tvrdilo, že v zemědělství může pracovat každý, včetně postižených. To ale samozřejmě není pravda,“ sdělil účastníkům evropského projektu pardubické Základní školy a Praktické školy Svítání „I my chceme pracovat...!“ Richard Danner. Ten už od roku 1987 působí na statku nazvaném Demeter Hof Kleinsägmühlerhof v německé obci Altleiningen.

Na více než 100 hektarech půdy a sedmi hektarech lesa tu společně s dalšími sedmadvaceti zaměstnanci vykonávají různé činnosti. Provozují pekárnu, zpracovávají mléko, které dodávají do bioobchodu, a vyrábějí z něj i další produkty, jako jsou tvarohy, jogurty či sýry (viz foto).

Na statku chovají také téměř 700 slepic, které vyprodukují denně cca 500 vajíček.

Zakládají si tu rovněž na produkci rozmanitého masa (vepřového, hovězího, telecího a kuřecího), přičemž až sedmdesát procent prodají.

„Čím dál tím méně postiže-

ných chce v zemědělství pracovat, což je podobné jako u běžné populace. Přitom dnes už i tito lidé musí umět pracovat s vyspělou technikou. Ne-ní to jednoduchá práce. Posti-žení ji vydrží dělat jen pár hodin denně, na rozdíl od Poláků

či Ukrajinců, kteří mají výrazně vyšší pracovní výkon než oni a dostávají za něj minimální mzdu,“ konstatoval.

„Naším úkolem je připravit postižené na otevřený trh práce. To je někdy problém. Každý člověk je jiný a i na statku neustále narážíme na střet dvou různých světů,“ nechal se slyšet šéf statku.

„Vždycky jsem si přál, aby se ti nejschopnější stali dobrovolnými hasiči. Jenže postižení většinou hned chtěli být veliteli. Málokdo bohužel chápal jejich odlišnou mentalitu,“ dodal Richard Danner.

„Potíž je častokrát i ve chvíli, kdy se podaří postižené dostat na otevřený trh práce. Najednou se ocitnou mimo chráněný svět a mají s tím problém. Buď končí zpátky u nás, nebo na psychiatrii, protože tak velkou změnu prostě nezvládnou. Proto je třeba mít na zřetel, že každý z nich je výjimečný. Všichni jsou originál, ale vždycky by se mělo ctít, že jde o lidi s vlastní důstojností,“ řekl šéf dobře fungujícího statku. (td)